

2. Ляшенко Н.В. Перспективи агрострахування та необхідність страхового захисту в сільському господарстві [Електронний ресурс] / Н.В. Ляшенко. – Режим доступу: <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=74681>.

3. Гончаренко С. Українське агрострахування потребує концептуально нової стратегії [Електронний ресурс] / С. Гончаренко. – Режим доступу: <http://glagol-info.com/news/152943-ukrainske-agrostrahuvannja-potrebu-konceptualno-novoi-strategii>.

УДК 336.012.23

Л.В. Пархета,

аспірант кафедри страхування,

ДВНЗ «Київський національний економічний університет

імені Вадима Гетьмана»

ПЕРСПЕКТИВИ ФІНАНСУВАННЯ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Забезпечення належного рівня здоров'я населення є пріоритетним завданням будь-якої держави, її системи охорони здоров'я (СОЗ). Цілі та завдання, що стоять перед СОЗ, спрямовані на збереження та зміцнення здоров'я нації, забезпечення населення доступною й якісною медичною допомогою відповідно до рівня розвитку сучасних медичних технологій, з урахуванням реальних потреб населення, на основі принципів рівності та справедливості.

Система охорони здоров'я – це найбільш чутлива соціальна, політична та економічна сфера, що є частиною національної культури та має відношення до всього суспільства [1].

Питання фінансування галузі охорони здоров'я досліджувалися у наукових працях вітчизняних учених В. Андрущенка, О. Василика, О. Величко, В. Войцехівського, В. Дем'янишина, С. Кондратюка, Д. Полозенка, Ю. Пасічника, Я. Радиша, І. Радь, О. Тулай, С. Юрія та ін.

Негативні тенденції, що спостерігаються у сфері охорони здоров'я в Україні, є результатом системної кризи всієї сфери охорони здоров'я. Модель організації системи охорони здоров'я України у сучасних ринкових умовах вже не може відповідати потребам населення.

На відміну від усіх інших галузей, охорона здоров'я в Україні майже повністю залежить від державного бюджетного фінансування. Розвиток та залучення інших джерел фінансування стримується недостатнім зацікавленням приватного сектора та гальмується державними органами управління охороною здоров'я. Тому ця галузь відчуває хронічну нестачу джерел фінансування, що призводить до зменшення обсягів безоплатної медичної допомоги. Дефіцит фінансування не дозволяє здійснювати своєчасне оновлення морально і фізично застарілого обладнання, а заробітна плата медичних працівників залишається низькою і не залежить від обсягу та якості наданих медичних послуг. Ця обставина є основною причиною постійного підвищення «неофіційних платежів» населення за надання медичних послуг [2, с. 164].

За умов економічної кризи фінансування медицини з бюджету є нестабільним та непрогнозованим, воно виступає предметом політичних торгів, а саме фінансування де-факто визначається штатними нормативами та тарифною сіткою зарплат, а не обсягом та вартістю послуг, що забезпечуються державою. Акцент в політичних дискусіях робиться, переважно, лише на необхідність збільшення обсягів фінансування через впровадження обов'язкового медичного страхування, а підвищення ж ефективності використання наявних бюджетних коштів залишається поза увагою.

Проте загальновідомо, що не тільки обсяг фінансування визначає якість медичної допомоги, а й раціональне використання наявних ресурсів. Що ж стосується вітчизняної системи охорони здоров'я, то, на думку експертів, вона є витратною й недостатньо ефективною. За обмеженого фінансування, яке базується на «залишковому» принципі, розпорядники не завжди раціонально розподіляють наявні кошти. Збільшення фінансування за існуючої системи розподілу бюджетних коштів і організації медичної допомоги не принесе якісних змін в охороні здоров'я [2, с. 165].

Отже, вітчизняна сфера охорони здоров'я потребує реформування, яке має забезпечити:

- раціональне використання фінансових ресурсів шляхом запровадження суворого обліку та контролю за використанням бюджетних коштів та надходжень благодійних внесків;

- гарантовану державою безоплатну медичну допомогу на законодавчому рівні шляхом визначення базового пакету надання медичних послуг, що в подальшому стане базовим для повного запровадження медичного страхування;

- дотримання принципу багатоканальності фінансування СОЗ шляхом сприяння розвитку добровільного медичного страхування;

- запровадження на державному рівні системи фіксованих цін на низку найбільш соціально важливих лікарських засобів з одночасним введенням державного замовлення на їх виробництво.

Список використаної літератури

1. Куцак Ю.Г. Фінансування охорони здоров'я та медичне страхування в Україні [Електронний ресурс] / Ю.Г. Куцак. – Режим доступу: <http://www.rusnauka.com/Medecine>. – Назва з екрану.

2. Сіташ Т.Д. Фінансування системи охорони здоров'я в Україні: тенденції та реформування / Т.Д. Сіташ // Механізм регулювання економіки. – 2012. – № 1. – С. 164-169.